

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 210.197 van 30 december 2010
in de zaak A. 189.329/XII-5521**

In zake: de STAD MAASEIK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Koen Geelen en Kris Wauters
kantoor houdend te Hasselt
Gouverneur Roppesingel 131
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46, bus 1

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 4 augustus 2008, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 4 juni 2008 van de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering tot vernietiging van de beslissing van 18 juni 2007 van het college van burgemeester en schepenen waarbij geweigerd wordt de tuchtstraf in te trekken die aan G. G. is opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 december 2010.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kris Wauters, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Bart Staelens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 29 juni 2005 legt de gemeenteraad van Maaseik aan G. G. de tuchtstraf op van de terugzetting in de graad van cultuurfunctionaris niveau B, met aanvangsschaal B1. Ook wordt een strafklacht tegen hem ingediend en het tuchtdossier aan het parket bezorgd.

De raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren verklaart bij beschikking van 19 januari 2007 dat er geen reden is tot vervolging.

G.G. brengt de beschikking met een brief van 19 februari 2007 ter kennis van het college van burgemeester en schepenen. Naar hij uiteenzet is de tuchtstraf die hem werd opgelegd onverenigbaar met de uitspraak van de

raadkamer. Hij vraagt dat de gemeenteraad de tuchtstraf zou intrekken, daartoe verwijzend naar artikel 130, § 3, van het gemeentedecreet, waarvan de tweede volzin luidt:

“Indien een opgelegde tuchtstraf onverenigbaar blijkt te zijn met een latere in kracht van gewijsde getreden strafrechtelijke uitspraak, kan het betrokken personeelslid binnen de zestig dagen na de kennisneming ervan bij de tuchtoverheid een verzoek tot intrekking van de opgelegde tuchtsanctie instellen”.

Het college van burgemeester en schepenen beslist op 18 juni 2007 “niet in te gaan op het verzoek van [G. G.]. Er zijn voor het gemeentebestuur geen nieuwe feiten aangebracht. De procedure en uitspraken zoals ze besloten zijn in vorige zeer uitgebreide en gefundeerde besluiten van de gemeenteraad, en/of schepencollege te bevestigen”.

Op bezwaar van G.G. vernietigt de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering op 4 juni 2008 het collegebesluit van 18 juni 2007. Overwogen wordt in essentie dat het schepencollege “nagelaten heeft te motiveren waarom er op geen enkele wijze werd ingegaan op het verzoek van [G. G.], hoewel een buitenvervolginstelling wel degelijk een belangrijk nieuw gegeven vormt en niet zomaar ongemotiveerd als totaal onbetekenend kan worden opzij geschoven” en dat het aldus “de voorschriften van de wet op de motiveringsplicht niet heeft nageleefd en het verzoek van de heer [G. G.] tot intrekking van de hem opgelegde terugzetting in graad op onzorgvuldige wijze heeft afgewezen”.

IV. Belang

Standpunt van de partijen

4. In de memorie van antwoord vraagt verwerende partij van verzoekster duidelijkheid over haar houding met betrekking tot de vraag van G. G. om intrekking van de tuchtstraf, nu de weigering van die intrekking vernietigd is en

het niet valt in te zien op welke grond verzoekster vermag “gedurende de normale annulatieprocedure voor [de Raad van State] zonder meer passief af te wachten”. Van “dit besluit” zal afhangen “of er al dan niet nog een belang in hoofde van de verzoekende partij bestaat”.

5. In de memorie van wederantwoord betoogt verzoekster dat haar nadeel voortvloeit uit het niet gehandhaafd blijven van haar beslissing, en dat een vernietiging tot gevolg zal hebben dat de collegebeslissing van 18 januari 2007 zal heropleven en gehandhaafd zal blijven.

Beoordeling

6. Met de exceptie vraagt verwerende partij aandacht voor de impact op verzoeksters belang van de nieuwe beslissing die verzoekster over de vraag van G. G. zal nemen en waarmee verzoekster beweerdelijk niet mag wachten tot na de uitspraak over het annulatieberoep.

Wat er van dat mogen wachten ook zij, feit is dat een dergelijke nieuwe beslissing niet genomen is. Er kunnen dan ook geen gevolgtrekkingen worden uit gemaakt voor verzoeksters belang.

Het blijkt niet dat verzoekster zonder het vereiste belang is.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van verzoekster

7. Een eerste middel is afgeleid uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

de artikelen 130 en 255 van het gemeentedecreet, het materiële-motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Luidens een eerste onderdeel verwijt verwerende partij verzoekster ten onrechte een verkeerde toepassing van artikel 130, § 3, van het gemeentedecreet.

In een tweede onderdeel doet verzoekster gelden dat haar beslissing wel degelijk begrijpelijk en duidelijk formeel gemotiveerd is:

“Dat verzoekende partij in haar beslissing tot niet-intrekking tot de vaststelling komt dat de buitenvervolginstelling geen nieuw feit uitmaakt en daarbij verder verwijst naar de motivering van haar beslissing betreffende de tuchtstraf, zoals gekend door [G. G.];

Dat de klacht behandeld door de Raadkamer te Tongeren handelde over het mogelijk handelen met bedrieglijk opzet betreffende een aantal feiten weerhouden in de tuchtbeslissing; Dat de tuchtbeslissing echter niet handelde over de kwalificatie ‘bedrieglijk opzet’ en zich enkel steunt op een aantal feiten, die niet meer werden betwist door [G. G.] na de beslissing van 29 juni 2005 en die geen voorwerp uitmaakten van de strafrechtelijk[e] klacht en dus van de beslissing van de Raadkamer”.

Overigens, argumenteert verwerende partij nog, spreken de onderzoeksgerechten zich niet uit over de grond van de zaak, “waardoor men niet kan spreken van een strafrechtelijke uitspraak”, en is de tuchtoverheid door hun uitspraak niet gebonden.

Beoordeling

8. De bestreden beslissing verwijt verzoekster geen verkeerde toepassing van artikel 130, § 3, van het gemeentedecreet, maar de niet-naleving van de wet op de formele-motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Het eerste onderdeel is derhalve zonder feitelijke grond.

9. De formele motivering van de bestreden beslissing is wat ze is: een loutere affirmatie dat “geen nieuwe feiten [zijn] aangebracht”. Deze

verantwoording is niet afdoende. Dit gebrek kan niet a posteriori worden goedge maakt door de bladzijden lange motieven en commentaren in het verzoekschrift en de memorie van wederantwoord. Ook het tweede onderdeel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van verzoekster

10. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 255 van het gemeentedecreet en van de door die bepaling beoogde rechtszekerheid. Zij licht toe dat de verwerende partij haar besluit slechts mocht vernietigen binnen de termijn van artikel 255, eerste lid, terwijl de klacht van G. G. werd ingediend na de termijn waarbinnen een toezichtmaatregel genomen kon worden.

Beoordeling

11. Artikel 255 van het gemeentedecreet luidt:

“§ 1. De gouverneur beschikt over dertig dagen om de uitvoering van de besluiten van een gemeenteoverheid te schorsen en om de gemeenteoverheid daarvan kennis te geven. Als het een besluit betreft waarvan overeenkomstig artikel 253 een afschrift aan de provinciegouverneur moet worden gezonden, wordt de termijn op vijftig dagen gebracht.

Behoudens de vernietiging van de besluiten waarvan de uitvoering is geschorst door de provinciegouverneur overeenkomstig artikel 117, 176 en 255 § 1, eerste lid kan de Vlaamse Regering de besluiten van de gemeenteoverheid rechtstreeks vernietigen binnen de in het eerste lid bepaalde termijn.

§ 2. De termijn, bedoeld in § 1, gaat in op de derde dag die volgt op de verzending van de besluiten, bedoeld in artikel 253 of van de lijst van de aangelegenheden, bedoeld in artikel 252 of van de besluiten van een gemeenteoverheid die door de toezichthoudende overheid ambtshalve of na ontvangst van een klacht werden opgevraagd.

3. De termijn, bedoeld in § 1, wordt geschorst door de verzending van een aangetekende brief waarbij de toezichthoudende overheid een bepaald besluit, het dossier, bepaalde documenten of inlichtingen betreffende een bepaald besluit bij de gemeenteoverheid opvraagt.

In geval van schorsing overeenkomstig deze paragraaf beschikt de

gouverneur over een nieuwe termijn als bedoeld in § 1, om de uitvoering van het besluit te schorsen. Deze termijn gaat in op de derde dag die volgt op de dag van de verzending van alle gevraagde gegevens. De termijn waarover de Vlaamse Regering in dat geval beschikt om het besluit rechtstreeks te vernietigen is gelijk aan de termijn waarover de gouverneur beschikt om tot schorsing over te gaan, vermeerderd met twintig dagen.

§ 4. De termijn, bedoeld in § 1, wordt gestuit door de aangetekende verzending van een klacht aan de toezichthoudende overheid op voorwaarde dat die verzending gebeurt binnen de in de eerste paragraaf bedoelde termijn.

De termijn, bedoeld in § 1, gaat vervolgens pas opnieuw in op de derde dag die volgt op de verzending van de overeenkomstig artikel 254, § 2, gevraagde documenten.

§ 5. De provinciegouverneur bezorgt een afschrift van elk schorsingsbesluit aan de Vlaamse Regering”.

12. Gelet op artikel 255, § 2, gaat de toezichtstermijn van § 1 in op “de derde dag die volgt op de verzending van de besluiten, bedoeld in artikel 253”, of op de derde dag die volgt op de verzending “van de lijst van de aangelegenheden, bedoeld in artikel 252”, of op de derde dag die volgt op de verzending “van de besluiten van een gemeenteoverheid die door de toezichthoudende overheid ambtshalve of na ontvangst van een klacht werden opgevraagd”.

De collegebeslissing van 18 juni 2007 is geen besluit als bedoeld in artikel 253, waarvan binnen twintig dagen na het besluit een kopie aan de provinciegouverneur verzonden moet worden, ook niet -zoals verzoekster in de memorie van wederantwoord specificeert- een besluit als bedoeld in “het artikel 253, § 1, 1°, nl. een besluit van de gemeenteraad betreffende de rechtspositieregeling van het gemeentepersoneel”. Immers gaat de beslissing van 18 juni 2007 tot weigering van de intrekking niet uit van de gemeenteraad, maar van het college van burgemeester en schepenen.

Ook is de collegebeslissing van 18 juni 2007 geen besluit als bedoeld in artikel 252, namelijk geen besluit van de gemeenteraad of van de raad van bestuur van een autonoom gemeentebedrijf, van welke besluiten binnen twintig dagen na het nemen een lijst met een beknopte omschrijving van de erin

geregelde aangelegenheden verzonden dient te worden aan de provinciegouverneur.

De beslissing van 18 juni 2007 is integendeel het besluit van een gemeenteoverheid, te weten het college van burgemeester en schepenen, dat de verwerende partij, na ontvangst van de klacht van 17 maart 2008 van G. G., met een brief van 4 april 2008 bij verzoekster heeft opgevraagd.

Het wordt voorts niet beweerd, laat staan nog afdoende aangetoond, dat het bestreden besluit is genomen en dat ervan aan verzoekster kennis is gegeven buiten de termijn van dertig dagen ingaand op de derde dag die volgt op de verzending van de collegebeslissing van 18 juni 2007 aan verwerende partij.

13. Daargelaten de -door verwerende partij betwiste- ontvankelijkheid van het middel, is het middel in elk geval ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig december tweeduizend en tien, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Johan Lust